

Vârfuri

Comuna Vârfuri are o suprafață de 22,06 km² și un total de 1842 de locuitori, fiind situată în partea de nord-est a județului Dâmbovița.

Etimologic, toponimul “varfuri” provine de la pisc, înaltime de deal sau munte și face referire la relieful pe care se situează așezarea: varf, varfuri.

Satul Vârfuri este atestat în sec. XVIII, Cârlanesti (de la cârlan) în sec. XIX, Cojoiu în sec. XIX, Merisoru (în trecut Valea Rea) în anul 1619, Statesti în sec. XIX, Suvita în anul 1703 iar Ulmetu (de la ulmi) în sec. XIX.

Dacă privești de pe oricare din înălțimile ce înconjoară comuna, vei vedea multe, multe dealuri, cu vârfuri mai mult sau mai puțin proeminente, cu râpi aproape drepte și destul de înalte, cu pârâiașe care brăzdează adânc pământul și ca ceva greu de întâlnit altundeva, tot pământul brăzdat și cutat de alunecări de teren. Pot afirma că aproape nu există porțiuni de teren stabilă, care să nu se miște și să nu alunece, amestecând nu numai grădini cu pomi fructiferi, fânețe, pășuni, păduri, dar și locuințe, gospodării întregi, drumuri principale și secundare. Câteodată au alunecat chiar porțiuni întregi de pământ, determinând desființarea unor cătune cum a fost cazul Drăgoiului în 1941 sau a centrului civic, din anul 1980.¹

Este cunoscut faptul că majoritatea locuitorilor din comună au fost clăcași și o parte moșneni, iar prin legea rurală din 1864, un număr de 174 clăcași au fost împroprietăriți.

Datorită așezării comunei în zona subcarpatică pe dealurile acoperite cu păduri și plante cultivate, ocupația vârforenilor a fost diferită pe parcursul anilor. În timpurile mai vechi locuitorii se ocupau numai cu îndeletniciri pe plan local din care își câștigau existența zilnică. Ocupația de seamă a locuitorilor a fost și este creșterea vitelor și cultura pomilor fructiferi. Încă din cele mai vechi timpuri locuitorii erau buni crescători de animale- îndeletnicire de bază a locuitorilor noștri. Nu exista gospodărie să nu aibă pe lângă casă câteva oi, unii având chiar și sute.

¹ Vasile BREZEANU, *Comuna Vârfuri – File de monografie*, 2012, pag. 6.